

arrangerer Teaterforestillinger; meget ofte med efterfølgende Baller — ja, det er ikke offentligt Bal, men det kan vel knap nok kaldes et privat Bal —, saa falder det ind under Afgiften. Jeg vil ikke stille Krav til den højtærede Minister om, at han skal udtale sig om, hvorledes dette skal fortolkes — jeg er ganske enig med ham i, at det er bedst, at disse Spørgsmaal bliver behandlet i et Udvalg. Jeg kan nemlig ikke se rettere end, at Loven egentlig er ganske klart affattet ogsaa med Hensyn til de Linier, den trækker for sit eget Omraade; Lovens § 7 angiver egentlig ganske tydeligt, hvor vidt Lovens Omraade er, og jeg synes ikke, at man selv efter dette lille Forslag — der i øvrigt er blevet forandret i Folketinget — er saa forfærdelig meget mere klar over, hvor Grænsen skal lægges.

De Foreninger, der har været fremme til Højesteretsafgørelse, er ganske rigtigt til Dels Arbejderforeninger, Fagforeninger. Der er ogsaa en Sangforening fra Silkeborg med det skønne Navn „Hedelærken“, og endelig er der en Borger- og Haandværkerforening i Nordjylland, der er blevet kendt pligtige at betale Afgift. I de enkelte Tilfælde, der er draget frem, har der altsaa været Omstændigheder, som Domstolene mente var tilstrækkelige til, at man kunde opkræve Afgift. Jeg anser det i og for sig ikke for nogen Ulykke, at man har saadanne Regler, naar man en Gang har gennemført en Lov af denne Art og nu efter at have prøvet den i saa mange Aar er saa godt tilfreds med den, at man vedvarende forlænger den, og jeg har ikke meget tilovers for, at man gennemhuller den paa tvivlsomme Punkter. Noget andet er, hvor Talen er om de saakaldte Teaterforeninger, hvor en Kreds af Borgere slutter sig sammen for at søge at sikre sig god Kunst; der kan det være rimeligt, at man, naar det er virkelige Foreningsforestillinger, bliver fri for Forlystelsesskatten. Det forekommer mig at være noget helt andet, end naar Talen er om lettere Ting. Men, som sagt, det er vanskeligt at skelne mellem disse forskellige Ting.

Jeg kan vel mene, at Sagen ikke er saa overordentlig stor og betydningsfuld efter det, der hidtil har foreligget, selv om visse Vanskeligheder har vist sig, men jeg vil dog gerne tilføje, at hvis vi kan naa til en Klaring af de forskellige Tvivlsspørgsmaal i et Udvalg indenfor den mere eller mindre begrænsede Tid, der staar til vor Raadighed, vil vi fra vor Side være med til at fremme en Tydeliggørelse af Loven, men vi

vil ikke være med til at træffe Bestemmelser, der hindrer, at Lovens Hovedprincip vedvarende sker Fyldest.

Henrik Nielsen: Det ærede 17de tingvalgte Medlem spurgte: Hvornaar kan et Øjemed kaldes for kulturelt og hvornaar ikke, hvornaar er det veldædigt og hvornaar ikke? Jeg vil indrømme, at der kan være Tilfælde, hvor det er vanskeligt at afgøre disse Spørgsmaal. Maa jeg oplyse, at en af de Foreninger, som har faaet Højesteretsdom for, at den skal betale Afgift; har afholdt Forestillinger og selskabelige Sammenkomster i Vinterens Løb, ved hvilke det den ene Gang var Opgaven at indsamle Midler til at lade afholde oplysende Foredrag for Medlemmerne og den anden Gang Opgaven at opspare et Par Skillinger til Hjælp til de daarligst stillede blandt de arbejdsløse. Her staar man vist overfor Tilfælde, med Hensyn til hvilke det ikke er vanskeligt at sige, at ved den ene Lejlighed har man haft en kulturel Opgave og ved den anden Lejlighed et veldædigt Formaal. I øvrigt vil jeg indrømme, at der kan være Tvivlsspørgsmaal. Men naar man danner en Forening, hvis eneste Formaal er at afholde saa mange Baller og selskabelige Sammenkomster som muligt for Medlemmerne, og lader udenforstaaende faa Adgang til dem, for derigennem at tjene et Par Skillinger paa disse udenforstaaende til yderligere Baller for Medlemmerne, kan Formaalet ikke kaldes kulturelt. Der er noget vist kedeligt i at se, at et Selskab, som virkelig er en Forening og ikke er dannet for Tilfældet, skal for at opfylde de Formaal, det har, som baade er kulturelle og veldædige, betale Afgift, medens en ren og skær Forlystelsesforening, som ingen anden Opgave har end den at more Medlemmerne, skal slippe for Afgift til Trods for, at den tager udenforstaaende med ved sine Sammenkomster. Dette synes jeg nok er lidt ved Siden af.

Den ærede Ordfører for Venstre mente, at det nærmest var Sammenslutninger af Foreninger, her var Tale om. Det har det ogsaa været i overvejende Grad. Jeg kunde forstaa, at de skulde falde ind under Loven, hvis det var saa, at Sammenslutningen af disse Foreninger var sket, efter at Forlystelsesskatten er indført. Men det er jo gamle Foreninger, som gennem en Menneskealder har haft Fællesorganisation og ikke er dannet for Tilfældet. De maa kunne regnes for Foreninger og i denne deres Egenskab falde udenfor Loven om Forlystelsesafgift.